

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Antoni Górski

w sprawie z wniosku W. G.

przy uczestnictwie K. S., B. K., B. J., A. J., A. P., D. T., E. K., K. K. i Gminy L.

o stwierdzenie zasiedzenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 lipca 2008 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego w J. z dnia 1 kwietnia 2008 r., sygn. akt II Ca (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2008 r. Sąd Okręgowy w J. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy W. G. od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 31 grudnia 2007 r. w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy stwierdził, że skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., ponieważ we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący lakonicznie wskazał na występujące w sprawie zagadnienie prawne oraz że skarga jest oczywiście uzasadniona. Wniosek ten nie zawierał jednak uzasadnienia w postaci wyводу prawnego z przytoczeniem okoliczności, które miałyby przemawiać za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego w J. z dnia 1 kwietnia 2008 r. pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 398⁴

§ 1 pkt 3 k.p.c., art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 i § 2 k.p.c. i z art. 398⁷ § 2 k.p.c. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Skarżący stwierdził, że skarga kasacyjna spełnia wymogi formalne, ponieważ wnioskodawca wskazał, „iż opiera skargę na podstawie występującego w sprawie istotnego w sprawie zagadnienia prawnego i jej oczywistości, w związku z czym wnioskował o przyjęcie jej do rozpoznania. W kilku zdaniach wnioskodawca uzasadnił dlaczego wnioskuje o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przytoczone podstawy skargi kasacyjnej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Z analizy treści skargi kasacyjnej wniesionej przez wnioskodawcę wynika, że nie spełnia ona wymagań określonych w przepisach dotyczących tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. W szczególności jednak nie zawiera - wbrew wyraźnemu wymaganiu określonymu w art. 398⁴ § 1 pkt 2 - przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Wymaganie z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. obejmuje nie tylko przytoczenie podstaw skargi kasacyjnej lecz również ich uzasadnienie tj., wskazanie, na czym, zdaniem skarżącego, polega naruszenie prawa materialnego lub istotnych przepisów postępowania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że wskazane wymaganie jest spełnione tylko wtedy, gdy strona wskaże zarzuty naruszenia przepisów z zakresu prawa materialnego lub procesowego, określając, które przepisy - oznaczone numerem artykułu (paragrafu, ustępu) ustawy - zostały naruszone, na czym to naruszenie polegało oraz jaki mogło mieć wpływ na wynik sprawy (por. np. postanowienie z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 13/97, OSNC 1997, nr 8, poz. 114). Tymczasem w skardze kasacyjnej pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił „naruszenie przepisów prawa materialnego dotyczącego nabywania własności nieruchomości przez zasiedzenie i powołanych w sprawie uchwał Sądu Najwyższego, a zwłaszcza jednak przepisu art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną wykładnię, dalej uchybienia procesowe, przede wszystkim przez odmowę przyznania Sądowi Rejonowemu wynikających z tego przepisu uprawnień, jakie stosuje do siebie i powierzchowność w ogóle, a w szczególności sprzeczność istotnych ustaleń Sądu Okręgowego z treścią zebranego w sprawie materiału, w tym m.in. uchybienia procesowe mające wpływ na wynik sprawy, jak pominięcie istotnych ustaleń Sądu Rejonowego, co nie pozwalało na prawidłowe ustalenie stanu faktycznego sprawy i na wyciągnięcie z niego właściwych wniosków”.

Skarga kasacyjna wnioskodawcy wskazuje wprawdzie na naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c., jednak uzasadnienie oparte jest w istocie wyłącznie na zarzutach odnoszących się do ustaleń faktycznych i oceny dowodów. Należy także wskazać, że przepis art. 233 § 1 k.p.c. jest jedynym przepisem powołanym w skardze kasacyjnej wnioskodawcy.

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., wyłączona jest możliwość oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów i oceny dowodów. Powyższy przepis należy tłumaczyć w ten sposób, że niedopuszczalne jest zarówno opieranie skargi na własnej ocenie stanu faktycznego, jak i zarzucanie sądowi drugiej instancji przeprowadzonej nieprawidłowo, tj. niezgodnie z dyrektywami art. 233 § 1 k.p.c., swobodnej oceny dowodów. Skarga kasacyjna ograniczona tylko do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów jest zatem niedopuszczalna (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76).

Stwierdzić zatem należy, że skarga kasacyjna wnioskodawcy - niezależnie od innych przyczyn niedopuszczalności - nie spełniała wymagań określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. i dlatego podlegała odrzuceniu.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 1 i 3 k.p.c.